

6. søndag efter påske – 1. tekstrække

Nygårdskirken 1. juni 2025, kl.10.30

Tekst: Johannesevangeliet 15, 26-16,4

Salmer: 723; 316; 613; 588; 545, v.1; 291

Gud – giv os mod til at kæmpe for det gode. Amen

For over 1000 år siden besluttede Harald Blåtand, at Danmark var hans og at alle danskere skulle være kristne. Gad vide om de, der holdt fast på Freja og Thor, blev mobbet eller ligefrem straffet? I 1536 besluttede Christian den 3. at slutte sig til de lande, der sagde fra over for pavestatens magt, og derfor skulle alle danskere nu være lutherske protestanter. Dem, der *da* holdt fast ved det katolske, blev frataget ejendom og fordrevet. Sådan er kirken blevet brugt af statsledere som et styringsredskab, lige siden en kejser i 300-tallet gjorde kristendommen til statsreligion i Romerriget. Indtil da havde det været *forbudt* at være kristen; kristne blev stræbt efter livet. Men med tiden indså magthaverne, at der er en unik *styrke* i den kristne tro – for trods forfølgelse og dødsstraf, blev der bare flere og flere kristne, og de kunne blive en farlig kritisk faktor i samfundet! Kan du ikke slå dem,

6. søndag efter påske – 1. tekstrække

gør du klogt i at slutte dig til dem! Så den kristne tro blev legaliseret og gjort til en del af statens magtudøvelse! Det har medført en del grimme kapitler i historiebøgerne – og det har på lang sigt opbygget den trygge og sikre vestlige civilisation. Men ligesom kristne trues og forfølges ude i verden – sådan trues også vores værdier her i Europa *nu* af chauvinistiske og diktatoriske strømninger fra både øst og vest - og derfor kalder vores statsledere nu igen på kirken og dens evne til at opruste – ikke med fysiske våben men med åndelig styrke! Vi skal kæmpe for vores værdier nu - og er vi villige til at *dø* for det, vi tror på? Eller er vi i det mindste villige til at give afkald på nogle fordele? For det er nødvendigt, hvis det kristne grundlag med lighed, menneskeværd og empati også fremover skal bære et trygt og værdigt samfund for os alle; hvis tro, håb og kærlighed ikke skal fortrænges af junglelov og den stærkestes ret, så må vi ofre os nu! Eller i hvert fald ofre *noget*! Vejen til at turde ofre sig har ingen vist tydeligere end Jesus. *Han* ofrede sig for *os* – for at sikre alle mennesker ligeværdig adgang til Gud. Jesus uddelte ikke privilegier – tværtimod ofrede han sine *egne* privilegier for fællesskabet. Sådan viste

6. søndag efter påske – 1. tekstrække

Jesus os, at et fællesskab netop *lever* af empati og hensyntagen. Af at være her for hinanden! Og det handler ikke bare om krig og krise, men om den almindelige, venlige høflighed i den nære hverdag: Bare det helt basale at vige for andre på fortovet – især for de langsomme. Vi går jo os savner det, Jesus lærte os: *Vig din plads – giv den til andre!* Lad os tale højt om det! Tale højt om, at vi jo også dér på fortovet går sammen med Jesus: Det giver en anden måde at møde de andre fodgængere på! Lad os huske hinanden på det igen og igen: *Gå med Jesus – vig og giv!* Måske griner andre så af os – håner dig, når du fortæller, hvordan det trøster dig at håbe på det evige liv – fortæller om den ro, det giver dig at tro på at Gud elsker dig. Måske bliver du nedgjort, måske skubbet til af én der har en helt anden tro ... Du bliver ikke lykkelig af at gå med Jesus, men din færd kommer til at give god mening for andre, især de svage og langsomme. En dag er du selv den svage, en dag er du selv den langsomme – hvad ønsker du dig da?

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.